

Recsk bezárt, Szibéria messze van

2018 november 07. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A túloldalon zsigerileg, feltétel nélkül gy?lölik a nemzeti gondolatot, gy?lölnek minket,

és ne legyenek kétségeink, ha megtehetnék, ma is Recskre, Szibériába szám?znének, habozás nélkül likvidálnának minket.

Évekkel ezel?tt, amikor Észak-Írországban forgattam, megkérdeztem a köztársasági Sinn Féin párt szóviv?jét: miért van az, hogy a polgárháború harminc éve tart, nem tudják befejezni a felek, holott mindkét részr?l mutatkozna rá igény annyi szenvedés után? Így válaszolt: túl sok a halott bajtárs, aki az életét áldozta az igazunkért, h?nek kell lennünk az emlékükhöz, nem bocsátkozhatunk olcsó alkuba.

Bár szépíthetjük a tényt, attól még igaz: Magyarországon ma közéleti háborúskodás folyik, és egyáltalán nem a szórványos lövöldözéses, hanem az egészpályás letámadásos. Hogy mikor kezd?dött, fogalmam sincs. Azt hiszem, huzamos ideje, de az els? világháború vége óta mindenféleképpen két er?tér feszül egymásnak ebben az országban. Nevezhetjük hagyományosnak és haladónak, népinek és urbánusnak, jobbosnak és balosnak, ugyanarról beszélünk. A magyar társadalom tartós szétszakítottsága mindenféle közéleti tevékenység alfája és ómegája.

Hogy miért nem sikerült befejezni eddig? El?ször is azért, mert a háború végén békét kötnek a felek. Nálunk azonban nem lehetséges a békekötés, hiszen a tét óriási, a konfliktus tárgya az ország teljes fizikai, szellemi birtokbavétele. És – tegyük hozzá az északír példa alapján – ez a háború csak az elmúlt negyedszázadban olyan közösségi és személyes áldozatokkal járt, hogy féloldalas megegyezésnek nincs helye. Igazából nincs is, nem is lehet kivel, kikkel megegyezni – a túloldalon zsigerileg, feltétel nélkül gy?lölik a nemzeti gondolatot, gy?lölnek minket, és ne legyenek kétségeink, ha megtehetnék, ma is Recskre, Szibériába szám?znének, habozás nélkül likvidálnának minket. Hozzátartozik az igazsághoz, hogy a jobboldalról hasonló empátiával tekintenek rájuk, azzal a hatalmas különbséggel, hogy nálunk a lendül? kezet valaki mindig lefogja a végén. Nevezhetjük ezt balfácánságnak, keresztény etikának, bels? gátnak, bárminek – én örülök neki, hogy így van. Ebben legalább különbözünk t?lük, méltóságunk van, értékeket követünk, nem pusztán a szüntelen acsarkodás a közösségszervez? er?nk.

Így fest tehát a helyzet, és az ember a gyengébb pillanataiban bármennyire is óhajtja az örök békét, csak nem következik be. Nem is fog. Mert az igazság az, hogy Magyarország vagy liberális lesz, vagy nemzeti. Középút nincs. Különféle közösségek békésen megférhetnek egymás mellett, err?l szól a mindennapos szabadság, de a politika csúcsain csak egy maradhat a végén. Az államot vezetni kell, és nem mindegy, hogyan vezetjük. Van-e végcél? És ha igen, akkor az a magyar kultúra, a nyelv, az identitás felszámolásával já-er együtt, vagy éppen ezeknek a meger?sítésével? Fontos-e egyáltalán, hogy magyarként éljünk a Kárpát-medencében, fontos-e a család, a gyermekvállalás, vagy azt mondjuk, jöjjön ide mindenki, színesedjünk és egyszer?en érezzük jól magunkat, majd lesz valahogy?

Az ? trükkjük a következ?: amikor hatalmon vannak, akkor a létez? legkíméletlenebb eszközökkel eltiporják, megsemmisítik, kiszorítják a másként gondolkodókat, ha pedig ellenzékbe szorulnak, és csak a töredékét visszakapják annak, amit mások ellen elkövettek, akkor árokásásról, társadalmi szembenállásról, diktatúráról csicseregnek. Tárgyalásképtelenek tehát, és az ember minél több id?t tölt el a magyar közéletben, annál kevesebb az illúziója, annál kevésbé hiszi, hogy ezekkel érdemben bármir?l is beszélgethetünk.

A mai közéleti háborúskodás azért is felszámolhatatlan, mert a magyar jobboldal öles léptekkel halad el?re, megszervezte magát és jól kormányoz. Ebb?l a tényb?l normálisan az fakad, amit most is tapasztalunk, hogy az egymás utáni harmadik ciklusban már nem pusztán adósságtörlesztésre, de új értékek létrehozására is futja. Ezzel egy id?ben a baloldal megrekedt, képtelen a megújulásra, szolgaian követi a kormányzó párt tematizálását, de semmiféle üzenete nincs a magyar társadalomnak. A helyzet foglya a baloldali ellenzék azért is, mert hálózattá szervez?désének örök logikája, hogy egy sz?k belvárosi értelmiség, szó szerint néhány ezer ember sakkban tarthatja az egész országot. Ezt tapasztalták 1918-ban, 1948-ban és 1994-ben. Minden alkalommal úgy t?nt, hogy egyedül maradtak a porondon. Aztán váratlanul felbukkant egy-egy új gondolat, történelmi alak, tehetséges politikai garnitúra, és a helyzet egy csapásra megváltozott. Ma ott tartunk, hogy az a néhány ezer ember a maga egóján, vélt fontosságán, abortált, beteg ötletein kívül semmivel nem tör?dik, nem foglalkozik. Ha létezik szellemi csökevényesedés a közéletben, hát, akkor ?k itt a pompás példa: a kilencvenes évek dics?ségtábláján merend?, idejétmúlt, kiöregedett szadeszesek és ifjú követ?ik, akik még náluk is gyengébbek, bár néha kimondják az igazságot. Nemigen hallottam az elmúlt két és fél évtizedben annál drámaibb mondatot, mint amit Gulyás Márton préselt ki magából nemrég: „A választás óta azt is próbálom emésztgetni, hogy feln?tt életem jelent?s része minden bizonnyal a Nemzeti Együttm?ködés Rendszerében fog eltelni.”

Emésztgesd, Márton.

Volnának persze ötleteim, mit kellene változtatniuk, de felesleges is lajstromozni, mert egyrészt miért adjunk tanácsokat, másrészt úgyis képtelenek mást adni, mint ami a lényegük. Azt azonban közös tanulságként lesz?rhetjük, hogy a hatalom megragadásához sok-sok munka, alázat, m?köd? csapatszellem és valamilyen értékrend szükséges. Ti, kedves Márton, huzamos ideje szervezetlen, összeomlott, m?ködésképtelen hálózat vagytok. Nektek végetek, de érdekes módon ti magatok, az érintettek nem tudtok róla.

Benne gyalogolunk egy új világkorszakban és Magyarországon is zajlik az élet. Az emberek nem hülyék, pontosan látják, ki védi meg ?ket, ki épít, ki fejleszt, ki teremt munkahelyeket. Nektek pedig ott a kultúrharcotok, a facebookos tér olcsó izgalmai, az értelmiségi periféria apró morzsái. Azokat csipegetitek egész álló nap. Minden, ami nektek fontos, a szavazópolgárok milliói számára érdektelen. ?k ugyanis a valóságban élnek, ti pedig egy szellemi zárványban. Ebben áll a nagy titok, nem másban.

A harc folytatódik, de nem a háború logikája miatt, és immáron nem azért, mert túl sok az áldozat, hanem azért, hogy a többség szabadon élhessen. Mellettetek, de nem veletek.

A történtek után ez a minimum.

Szentesi Zöldi László - www.888.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló